

זוהר הקדוש עם פירוש מתוך מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזוה"ק פרשת נשא
חלק 1 - פרשת משפטים

יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	קטז ע"א	תקפ-תקפה
שני	קטז ע"ב	תקפה-תקצב
שלישי	קיז ע"א	תקצב-תקצז
רביעי	קיז ע"ב	תקצז-תרג
חמישי	קיח ע"א	תרג-תרט
שישי	קיח ע"ב	תרט-תרטו
שבת	קיט ע"א	תרטו-תרכא

פרשת במדבר תשפ"ב

עלון מס' 185

יו"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

המשבח את חבירו גורם לו חסרון, והתקנה היא לברכו

רבי יצחק פתח (תהלים קטו יב) יהו"ה זכרנו יברך יברך את בית וגו', יהו"ה זכרנו יברך, אלין גוברין, דהוו עאלין בחושפנא דמדברא, וקדשא בריך הוא מברך לון, ואוסיף עליהו בכל זמנא.

תא חזי, האי מאן דאמר שבחא דחבריה, דבנוי, או דממוניה, בעי לברכא ליה, ולאודאָה עליה ברכאן, מנלן, ממשה, דכתיב (דברים א') והנכם היום פְּכוּכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרוּב, לְכַתֵּר מַה פְּתִיב, יהו"ה אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככם אֵלֶּף פְּעָמִים וגו', תרין ברכאן הוו, חד, יהו"ה אלהי אבותיכם וגו', הא חד, לכתר ויברך אתכם כאשר דבר לכם, לאודאָה עליהו ברכאן על ברכאן.

מתוך מדבש

החסד שבימין, ולאודאָה עליה ברכאן ולהודות על הברכות מצד ההוד שבשמאל, להורות שהשמאל גם כן תודה על הברכות, (ולכן כמו כמה פעמים צרכים והולאות יחד, וכן מקנו צרכת המזון, צרכה ראשונה, הן את העולם כולו "צחסד", וצרכה שניה, תיקנו "נודה" לך, שהוא צהוד), כי הנה טרם שימנה האדם שבח חברו, הוא מתקיים בשלו, וחילו והונו פורה משורשו העליון, ואין כח בחיצוניים להאחז בו, וכשזה מספר בשבחו, מעורר את החיצוניים להתקנאות בו ולהמעטו, ואין תקנה אלא במגן הברכות, מנלן מנין לנו דבר זה, ואמר ממשה, דכתיב והנכם היום פְּכוּכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרוּב, לְכַתֵּר מַה פְּתִיב ומה כתוב אחר כך יהו"ה אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככם אֵלֶּף פְּעָמִים ויברך אתכם כאשר דיבר לכם, הנה תרין ברכאן הוו שתי ברכות היו כאן, חד יהו"ה אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים, הא חד הרי ברכה אחת, לכתר אחר כך אמר להם ויברך אתכם כאשר דיבר לכם דהיינו לאודאָה עליהו ברכאן על ברכאן להודות עליהם ברכות על ברכות, והם שני דברים, אחד לברך אותם, והשני, הודאה על הברכות, (והרמ"ו מפשט שגמלת "לאודה" פירושו לזרוק ולהשליך עליהם צרכות). (במדבר דף ק"ו ע"ב, ובביאורינו כרך יב עמ' ז-ח)

המשבח את חבירו גורם לו חסרון, והתקנה היא לברכו

רבי יצחק פתח לדרוש בפרשה זו בענין המצוה למנות את ישראל, והקדים לפרש מה שכתוב יהו"ה זכרנו יברך, יברך את בית ישראל, ואמר יהו"ה זכרנו יברך, אלין גוברין אלו הם הגברים, (כי מלת זכנו פירושה זכים שלנו, עי' צראצ"ע בפירושו על פסוק זה, ועי' כאן צרמ"ו), דהוו עאלין בחושפנא במדברא (ה"ג ד"ו) שהיו נכנסים בחשבון במדבר למעלה מעשרים שנה, וגם זה נרמז במלת "זכרנו" שהוא לשון הזכרה, ואמרנו לעיל כי המנין צריך להזכיר בפה כדי שתחול ותתישב הדבר עליו, וקדשא בריך הוא מברך לון והקב"ה היה מברך לכל אחד ואחד בפרטות, ואוסיף עליהו בכל זמנא ומוסיף עליהם ברכות בכל פעם בכללות כל ישראל, וזה שאמר יוסף ה' עליכם, פירוש בכל עת יוסף עליכם ברכה.

תא חזי, האי מאן דאמר שבחא דחבריה בא וראה, מי שמספר שבחו של חברו, כגון שהוא חכם גדול ויפה תואר ואיש מוצלח וכדומה, דבנוי או שאומר שיש לו הרבה בנים טובים, או דממוניה או שיש לו ממון הרבה ועשירות, בעי לברכא ליה צריך לברכו מצד

רצון השי"ת שהאדם יברך את חברו מאהבת הלב ובנפש חפוצה

וְאִי אִיהוּ מְנִי שְׁבַחָא דְחֻבְרִיהּ וְלֹא אוֹדִי עָלֶיהָ בְּרַכָּאן, הוּא נְתַפֵּס בְּקִדְמִיתָא מְלַעֲיָלָא, וְאִי אִיהוּ מְבָרַךְ לֵיהּ, הוּא מִתְבָּרַךְ מְלַעֲיָלָא.

וּבְרַכְתָּא בְּעֵי לְבָרְכָא לָהּ בְּעֵינָא טָבָא, וְלֹא בְּעֵינָא בִישָׂא, וּבְכֹלָא בְּעֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְחִימוּתָא דְלָבָא.

וּמָה מָאן דְּמְבָרַךְ לְחֻבְרִיהּ בְּעֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיבְרַךְ לֵיהּ בְּעֵינָא טָבָא בְּלָבָא טָבָא, מָאן דְּמְבָרַךְ לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה דְּבְעֵי עֵינָא טָבָא וְלָבָא טָבָא וּרְחִימוּתָא דְלָבָא, בְּגִין כֶּף (שם ו ה) וְאַהֲבַת אֶת יְהו"ה אֱלֹהֵיךָ בְּכֹל לְבָבְךָ וְגו'.

תָּא חֲזִי, הָא אוֹקְמוּהּ, לִית בְּרַכְתָּא דְלַעֲיָלָא שְׂרִיא עַל מְלָה דְאַתְמְנִי.

קודם המנין נתברכו ישראל, ה' אל' אבותיכם יוסף עליכם

וְאִי תִימָא יִשְׂרָאֵל אִיךְ אֲתַמְנֹן, אֶלָּא פּוֹפְרָא נְטְלִי מְנִיָּהּ, וְהָא אוֹקְמוּהּ, וְחוֹשְׁבָנָא לָא הָוִי

מתוק מדבש

טוב, מאן דְּמְבָרַךְ לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה דְּבְעֵי עֵינָא טָבָא וְלָבָא טָבָא וּרְחִימוּתָא דְלָבָא כַּל שְׁכָן מִי שְׂמִבְרַךְ לְהַקְבִּי"ה בּוֹדָאֵי שְׂצוּרִךְ לְבָרַךְ בְּעֵין טוֹבָה וּבְלֹב טוֹב וּבְאַהֲבַת הַלֵּב, הָרִי זֶה כֹּלל גְּדוּל בְּכֹל הַבְּרֻכּוֹת שְׂמִבְרֻכִים לְהַקְבִּי"ה שְׂלֵא יְכוּיִן בְּשִׁבִיל עֲצֻמוֹ, אֵלֵא שִׁיתְבְּרֻכוּ הַמְּאֹרֹת הָעֵלְיוֹנִים, בְּגִין כֶּף וּבְשִׁבִיל זֶה כְּתוּב וְאַהֲבַת אֶת יְהו"ה אֱלֹהֵיךָ בְּכֹל לְבָבְךָ וּבְכֹל נַפְשְׁךָ, פִּירוּשׁוֹ שְׂתִבְרַכּוּ מֵאַהֲבַת הַלֵּב וּבְנַפְשׁ חֲפִיצָה.

תָּא חֲזִי, הָא אוֹקְמוּהּ בֵּא וּרְאָה, הָרִי כִּבְר בִּיאָרוּ הַחֲבֵרִים (נַמְס' נִנְא מְלֵעַא דִּף מִנְ ע"א), כִּי לִית בְּרַכְתָּא דְלַעֲיָלָא שְׂרִיא עַל מְלָה דְאַתְמְנִי כִּי אֵינן הַבְּרֻכָּה הָעֵלְיוֹנָה שׁוֹרָה עַל דְּבַר שְׂנַמְנָה, אֵלֵא בְּדַבְרֵי הַסְּמוּי מִן הָעֵין, כִּי עַל יְדֵי הַמְּנִין הוּא מְגַבִּיל וּמְגַדִּיר אֶת הַדְּבַר כֵּאלֹו זֶהוּ וְאֵינן לְהוֹסִיף עֲלֵיו, וּבִזְזָה מְסַלֵּק מִשֵּׁם הַבְּרֻכָּה שֶׁהִיא מְרַבֶּה הַדְּבַר יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיא. (בְּמַדְבֵּר דִּף קִיז ע"ב, וּבְבִיאָרוּנוּ כִּרְךָ יב ע"א ח-ט)

קודם המנין נתברכו ישראל, ה' אל' אבותיכם יוסף עליכם

וְאִי תִימָא יִשְׂרָאֵל אִיךְ אֲתַמְנֹן וְאֵם תֵּאמֵר אִיךְ מִנּוּ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבֵּר הֵלֵא הַמְּסַפֵּר גּוֹרֵם לְמַגְפָּה, כִּי אִף שֶׁאֵמֵר לְעִיל כִּי הַמְּנִין כֵּאֵן הִיא הַכְּרַחֵי כְּדִי לְהַתִּישֵׁב הַדְּבַר בְּמַקְוֹמוֹ, אֲבָל עִם כֹּל זֶה הַמְּנִין גּוֹרֵם לְצַמְצוֹם, וְאִיךְ נִתְקַן פֶּרֶט זֶה, וּמְשִׁיב אֶלָּא אֶת זֶה תִּיקֵן הַכְּתוּב, כִּי פּוֹפְרָא

רצון השי"ת שהאדם יברך את חברו מאהבת הלב ובנפש חפוצה

וְאִי אִיהוּ מְנִי שְׁבַחָא דְחֻבְרִיהּ וְאֵם הוּא מוֹנָה שְׂבַחוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, וְלֹא אוֹדִי עָלֶיהָ בְּרַכָּאן וְאֵינּוּ מְבָרַךְ אוֹתוֹ וּמוֹדָה עַל הַבְּרֻכּוֹת, הוּא נְתַפֵּס בְּקִדְמִיתָא מְלַעֲיָלָא הוּא נְתַפֵּס תַּחֲלִילָה מִלְּמַעְלָה, דֵּהֵינּוּ שְׂנִיזוּק מִחֲמַתּוֹ, כִּי עַל יְדֵי שְׂמִזְכִּיר שְׂבַח חֲבֵרוֹ גּוֹרֵם לְהַזְכִּיר לְמַעְלָה עוֹנוֹתָיו, וְגוֹרֵם שֶׁתְּשַׁלּוּט בּוֹ עֵין הָרַע, וּמְעוֹרֵר עֲלָיו דֵּינִים, לְכֵן נַחֲשֵׁב כְּמוֹסֵר דִּין עַל חֲבֵרוֹ שֶׁהוּא נִעֲנֵשׁ תַּחֲלָה (כְּמַנְטָא נַמְס' ז"ק דף נג ע"א), אֲבָל וְאִי אִיהוּ מְבָרַךְ לֵיהּ אֵם הוּא מְבָרַךְ אוֹתוֹ וּמוֹדָה עַל בְּרֻכּוֹתָיו, אִז מִיַּחַד הֵימִין וְהַשְּׂמַאל עֲלָיו לְטוֹבָה, לְכֵן הוּא מִתְבָּרַךְ מְלַעֲיָלָא הוּא מִתְבָּרַךְ מִלְּמַעְלָה תַּחֲלִילָה.

וּבְרַכְתָּא בְּעֵי לְבָרְכָא לָהּ בְּעֵינָא טָבָא וְאֵת הַבְּרֻכָּה צְרִיךְ לְבָרַךְ אוֹתָהּ בְּעֵין טוֹבָה, דֵּהֵינּוּ שִׁיחְפוּץ בְּרִיבּוּי הוֹן חֲבֵרוֹ, כְּדִי לְהַעֲבִיר מִחֲבֵרוֹ הָעֵין הָרַע שֶׁל הַסְּטֵרָא אַחֲרָא, וְלֹא בְּעֵינָא בִישָׂא וְלֹא בְּעֵין רַעָה, שְׂמַצְטַעַר אֵם יֵשׁ לְחֲבֵרוֹ יוֹתֵר מִמָּה שִׁישׁ לוֹ, כִּי זֶה גּוֹרֵמֵת לְקַלְלָה רַח"ל, וּבְכֹלָא בְּעֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְחִימוּתָא דְלָבָא וּבְכֹל דְּבַר בֵּין בְּסִיפּוֹר שְׂבַח רַעָהּ, וּבֵין בְּרֻכָּה שִׁיבְרַכְהוּ אַחֲרַיְכֶן, רּוֹצֵה הַקְּב"ה שִׁיבְרַכּוּ מֵאַהֲבַת הַלֵּב וּבְנַפְשׁ חֲפִיצָה וְלֹא מִן הַשְּׂפָה וּלְחוּץ.

וּמָה מָאן דְּמְבָרַךְ לְחֻבְרִיהּ וּמָה מִי שְׂמִבְרַךְ אֶת חֲבֵרוֹ, בְּעֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיבְרַךְ לֵיהּ בְּעֵינָא טָבָא בְּלָבָא טָבָא רּוֹצֵה הַקְּב"ה שִׁיבְרַךְ אוֹתוֹ בְּעֵין טוֹבָה וּבְלֹב

עַד דִּיתַפְנִישׁ כָּל הַהוּא פּוֹפְרָא, וְסָלִיק לְחוּשְׁבְּנָא, וּבְקַדְמֵיתָא מְבָרְכֵן לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וּלְבַתֵּר מְנָאן
הַהוּא פּוֹפְרָא, וּלְבַתֵּר מְהִדְרִין וּמְבָרְכֵין לֹזֵן לְיִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁתְּכַחוּ דְיִשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכֵין בְּקַדְמֵיתָא
וּבְסוּפָא, וְלֹא סָלִיק בְּהוּ מוֹתְנָא.

מוֹתְנָא אַמְאי סָלִיק בְּמַנְיִנָא, אֶלָּא בְּגִין דְּבִרְכַתָּא לֹא שְׂרִיא בְּמַנְיִנָא, פִּיּוֹן דְּאִסְתַּלַּק בְּרִכְתָּא,
סְטָרָא אַחְרָא שְׂאֲרֵי עֲלוּי, וְיִכִּיל לְאַתְזַקָּא, בְּגִין דָּא בְּמַנְיִנָא נְטָלִין פּוֹפְרָא וּפְדִיוֹנָא,
לְסַלְקָא עֲלֵיהּ מַנְיֵיהּ (ס"א מְעַלִּיהּ מוֹתְנָא).

בזמן שישראל בגלות, עיקר העבודה היא מתוך יראה

רַבִּי אַבָּא חָמָא חַד בַּר נָשׁ דִּהְוָה חֲדֵי בְּבֵי טְרוּנְיָא דְבָבְלָא, בְּטַשׁ בֵּיהּ, אָמַר שְׂמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם
פְּתִיב, (אָמַר רַבִּי אַבָּא) בְּזַמְנָא דִּירוּשָׁלַיִם בְּחַדְוָה, בְּעֵי בַר נָשׁ לְמַחְדֵי.

רַבִּי אֶלְעָזָר לְטַעְמֵיהּ, דְּאָמַר שְׂמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם, הֵינֵנו דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים ק ב) עֲבַדוּ אֶת יְהוָה
בְּשִׂמְחָה, פְּתוּב אֶחָד אֹמֵר עֲבַדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה, וְכַתוּב אֶחָד אֹמֵר (שִׁם ב יא) עֲבַדוּ

מתוק מדבש

עֲלוּי, וְיִכִּיל לְאַתְזַקָּא כִּיּוֹן שְׁנַסְתַּלְקָה מִשֵּׁם הַבְּרַכָּה עַל
יְדֵי הַמְנִין, מִיד הַסְטְרָא אַחְרָא שׁוּרָה עֲלוּי הַגּוֹרֵם אֶת הַמוֹת,
לִכְּן יִכּוֹל לְהִיּוֹת נִיזוּק ח"ו, בְּגִין דָּא בְּמַנְיִנָא נְטָלִין
פּוֹפְרָא וּפְדִיוֹנָא, לְסַלְקָא מַנְיֵיהּ מוֹתְנָא (ס"ג) לִכְּן
כַּשְׁמוּנִים אֶת יִשְׂרָאֵל, לּוֹקְחִים מֵהֶם כּוֹפֵר נֶפֶשׁ וּפְדִיוֹן, כְּדֵי
לְסַלֵּק וּלְהַעֲבִיר מֵהֶם אֶת הַמְּגַפָּה, וְאַחַר כָּל זֶה הַמְנִין הַזֶּה
נִתְעַלָּה מְאֹד, וּבִזְזָה הָאוּפֵן הַבֵּיא בְּרִכּוֹת לְיִשְׂרָאֵל.

(כַּמְדַּבֵּר דָּף קיז ע"ב, וּבְכִיאוּרֵינוּ כַּרְךְ יב עמ' י-יא)

בזמן שישראל בגלות, עיקר העבודה היא מתוך יראה

רַבִּי אַבָּא חָמָא חַד בַּר נָשׁ דִּהְוָה חֲדֵי בְּבֵי טְרוּנְיָא
דְּבָבְלָא רַבִּי אַבָּא רָאָה אִישׁ אֶחָד שֶׁהִיָּה שִׂמַח בְּבֵית
הַשְּׂרָרָה שֶׁל בָּבֶל, שֶׁעָשׂוּ שֵׁם מִיָּנִי שְׂמַחָה וּשְׂחוּק, בְּטַשׁ
בֵּיהּ כַּעֲט בּו, אָמַר לוֹ, שְׂמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם פְּתִיב דֵּהֵינֵנו
בְּזַמְנָא דִּירוּשָׁלַיִם בְּחַדְוָה בְּעֵי בַר נָשׁ לְמַחְדֵי בִּזְמַן
שִׁירוּשָׁלַיִם בְּשִׂמְחָה אִז צְרִיךְ הָאֵדָם לְשִׂמּוּחַ, וְלֹא בִּזְמַן הַזֶּה
שֶׁאֵנּוּ בְּגִלוֹת.

רַבִּי אֶלְעָזָר לְטַעְמֵיהּ מַה שֶּׁאֵמַר שְׂמַחָה לֹא נִמְצְאָת רַק
כַּעֲת שִׁישְׂרָאֵל נִמְצְאִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה, בִּזְזָה הוּא הוֹלֵךְ
לְטַעֲמוֹ, דְּאָמַר שֶׁאֵמַר כִּי מִה שְׂכַתוּב שְׂמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם,
הֵינֵנו דְּכַתִּיב עֲבַדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה וְהַכֵּל אֶחָד. וְהַנָּה
פְּתוּב אֶחָד אֹמֵר עֲבַדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה, וְכַתוּב
אֶחָד אֹמֵר עֲבַדוּ אֶת יְהוָה בְּיִרְאָה וְגִילוֹ בְּרַעְדָּה,

נְטָלֵי מַנְיֵיהּ כּוֹפֵר נֶפֶשׁ לְקַחוּ מֵהֶם מַחְצִית הַשְּׂקָל, וְעַל
יְדֵי זֶה נִמְנָעָה מֵהֶם הַמְּגַפָּה, אַבְּל מַה שֶּׁמִּסְתַּלְקַת הַבְּרַכָּה
עַל יְדֵי הַמְנִין זֶה לֹא נִתְקַן, לִכְּן אֹמֵר וְהָא אֹקְמוּהָ הִרִי
בִּיאוּרוֹ הַחֲבָרִים כִּי וְחוּשְׁבְּנָא לֹא הָוִי עַד דִּיתַפְנִישׁ כָּל
הַהוּא פּוֹפְרָא וְסָלִיק לְחוּשְׁבְּנָא לֹא עָשׂוּ אֶת הַחֲשַׁבּוֹן
עַד שֶׁנִּתְאַסַּף כָּל הַכּוֹפֵר הַהוּא, וְהֵם שֶׁעָלוּ לְחֲשַׁבּוֹן וְלֹא
הָאֲנָשִׁים, וּבְקַדְמֵיתָא מְבָרְכֵן לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל וּבַתְחִילָה
קוֹדֵם שֶׁמְנֹו אֶת הַשְּׂקָלִים כַּאֲשֶׁר כָּבַר הִיוּ בְּכָרִי לְפָנֵי הַמוֹנִים,
הִיוּ מְבָרְכִים אֶת יִשְׂרָאֵל, בְּבִרְכָּה שֶׁל ה' אֱלֹהֵי אַבּוֹתֵיכֶם
יוֹסֵף עֲלֵיכֶם כַּכֶּם אֶלְפֵי פַעַמִּים, אִם כֵּן כָּבַר נִתּוּסַף מִנֵּינִם
עַל מִסְפַּר הַשְּׂקָלִים, וְאִפִּילוֹ יִמְנֹו אַחַר כֵּן אֶת הַשְּׂקָלִים לֹא
יִוֹדַע מִסְפַּרֵם שֶׁנִּתּוּסְפוּ עַל יְדֵי הַבְּרַכָּה, וּלְבַתֵּר מְנָאן
הַהוּא פּוֹפְרָא וְאַחַר כֵּן מְנֹו אֶת הַכּוֹפֵר וְלֹא אֶת יִשְׂרָאֵל,
וְעַל יְדֵי הַמִּסְפַּר נִוְדַע מִסְפַּרֵם כַּמָּה הִיוּ קוֹדֵם, וְעַם כָּל זֶה
הַבְּרַכָּה עוֹמֶדֶת לְהַסְתַּלֵּק מֵהֶם, לִכְּן וּלְבַתֵּר מְהִדְרִין
וּמְבָרְכֵין לֹזֵן לְיִשְׂרָאֵל וְאַחַר כֵּן חוֹזְרִים וּמְבָרְכִים אֶת
יִשְׂרָאֵל, וּבִזְזָה מֵעַכְשָׁים אֶת הַבְּרִכּוֹת שֶׁלֹּא יִסְתַּלְקוּ, אֲשֶׁתְּכַחוּ
דְיִשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכֵין בְּקַדְמֵיתָא וּבְסוּפָא נִמְצְאוּ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ
יִשְׂרָאֵל בַּתְחִילָה אַחַר שֶׁגָּבּוּ מֵהֶם הַשְּׂקָלִים, וּבְסוּף אַחַר
שֶׁמְנֹו אֶת הַשְּׂקָלִים, לִכְּן וְלֹא סָלִיק בְּהוּ מוֹתְנָא לֹא
עֲלָתָה בָּהֶם הַמְּגַפָּה.

וְשׁוֹאֵל מוֹתְנָא אַמְאי סָלִיק בְּמַנְיִנָא לְמַה עוֹלָה מְגַפָּה
כַּשְׁמוּנִים בְּנֵי אָדָם, וּמְשִׁיב אֶלָּא בְּגִין דְּבִרְכַתָּא
לֹא שְׂרִיא בְּמַנְיִנָא אֶלָּא לְפִי שְׂאִין הַבְּרַכָּה שׁוּרָה בְּדַבַּר
הַמְּנוּי, כִּי פִּיּוֹן דְּאִסְתַּלַּק בְּרִכְתָּא, סְטָרָא אַחְרָא שְׂאֲרֵי

אֶת יְהו"ה בִּירָאָה וְגִילוּ בְרַעְדָּה, מֵה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי, אֲלֵא כָּאֵן בְּזַמְנָא דִּישְׂרָאֵל שְׂרָאן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, כָּאֵן בְּזַמְנָא דִּישְׂרָאֵל שְׂרָאן בְּאַרְעָא אַחְרָא [וכו'].

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא כְּתִיב (ישעיה נה יב) פִּי בְשִׁמְחָה תִּצְאוּ, וְדָא הִיא פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל, פִּינָן דְּאָמַר תִּצְאוּ, מִן גְּלוּתָא הוּא, וְאֶקְרִי שִׁמְחָה.

אָמַר לִיָּה, וְדָאֵי הָכֵי הוּא, דְּכָל זְמַנָּא דְּאִיָּהֵי בְּגִלוּתָא וְשִׁכִּיבַת לְעַפְרָא, לֹא אֶקְרִי שִׁמְחָה, עַד דְּקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא יִיתֵי לְגַבְהָ וְיִוְקִים לָהּ מִעַפְרָא, וְיִימָא (שם נב ב) הַתְּנַעֲרִי מִעַפְרֵי וְגו', (שם ס א) קוּמִי אוּרִי וְגו', וְיִתְחַבְּרוּן פְּחָדָא, (ויקום לה מעפרא), כְּדִין חֲדוּתָא אֶקְרִי, חֲדוּתָא דְּכֻלָּא, וְכְדִין בְּשִׁמְחָה תִּצְאוּ וְדָאֵי, כְּדִין כְּמָה חֲיִילִין יִפְקוּן לְקַבְּלָא דְּמִטְרוּנִיתָא, לְחֲדוּתָא דְּהַלּוּלָא דְּמַלְפָּא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (שם נה יב) הֶהָרִים וְהַגְּבָעוֹת יִפְצְחוּ וְגו', וְכְתִיב (שם נב יב) פִּי הַלֵּךְ לִפְנֵיכֶם יְהו"ה וּמֵאֲסַפְּכֶם וְגו'.

מתוק מדבש

ויקום אותה מן העפר, וימא התנערי מעפר ויאמר לה התנערי מעפר הארץ אשר ישבת בה בגלות, קומי שבי ירושלם, את ירושלים קומי מהארץ ושבי על הכסא, וכתוב קומי אורי כי בא אורך, פירוש את ירושלים קומי והאירי כי בא לך ההארה שלך, והוא משל על השמחה והטובה, וכבוד ה' עליך זרח, פירוש השכינה תגלה עליך ותשרה בך, ויתחברון פחדא ותפארת ומלכות יתחברו יחד לפי שעה גם בעודה בגלות, כְּדִין חֲדוּתָא אֶקְרִי אוּרִי אוּרִי נקראת שמחה, חֲדוּתָא דְּכֻלָּא שמחת הכל, כי היא קרובה להקמתה ויציאתה מן הגלות, וְכְדִין בְּשִׁמְחָה תִּצְאוּ וְדָאֵי אוּרִי יצאו ישראל בשמחה ודאי, כְּדִין כְּמָה חֲיִילִין יִפְקוּן לְקַבְּלָא דְּמִטְרוּנִיתָא אוּרִי כמה צבאות של מעלה יצאו לקבל פני השכינה, לְחֲדוּתָא דְּהַלּוּלָא דְּמַלְפָּא לשמחה של חג של סעודת המלך ב"ה, כְּמָה דָּאֵת אָמַר כמו שנאמר אחר כי בשמחה תצאו, הֶהָרִים שהם מלאכי השלום של הקב"ה, וְהַגְּבָעוֹת שהם המלאכים של השכינה, כולם יִפְצְחוּ לפניכם רנה, שכל העולם יפתחו פיהם ברנה לשמוח עם ישראל בצאתם מן הגלות, וְכְתִיב פִּי הַלֵּךְ לִפְנֵיכֶם יְהו"ה וּמֵאֲסַפְּכֶם אלה"י ישראל, במהרה בימינו אמן.

(במדבר דף קיח ע"א, ובבבאורינו כרך יב עמ' פז-יח)

מה בין האי להאי מה הפרש בין זה לזה, ולמה פעם אמר לעבוד ה' מתוך שמחה, ופעם אמר לעבוד ה' מתוך יראה, ואמר אלא כָּאֵן דְּכְתִיב עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה, בְּזַמְנָא דִּישְׂרָאֵל שְׂרָאן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא הוּא בְּזַמְנָא שִׁישְׂרָאֵל שׁוֹכְנִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה, וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ קַיִם, אוּ עֵיקַר הַעֲבוּדָה הִיא מִתּוֹךְ שִׁמְחָה, כָּאֵן בְּזַמְנָא דִּישְׂרָאֵל שְׂרָאן בְּאַרְעָא אַחְרָא כָּאֵן בְּזַמְנָא שִׁישְׂרָאֵל שׁוֹכְנִים בְּאַרְץ אַחֲרַת בְּגִלוּת, שֶׁאֵז עֵיקַר הַעֲבוּדָה הִיא מִתּוֹךְ יִרְאָה [וכו'].

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה שֶׁאֵל מְרַבִּי אֲלֵעֶזֶר, וְהָא כְּתִיב וְהָיָה כְּתוּב פִּי בְשִׁמְחָה תִּצְאוּ, וְדָא הִיא פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל שׁוֹכְנִים הִיא הַשְּׁכִינָה, פִּינָן דְּאָמַר תִּצְאוּ הֵינְנוּ מִן גְּלוּתָא הוּא מוֹרָה שְׁמַדְבֵּר בִּיצִיאַת יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת, וְאֶקְרִי שִׁמְחָה הִיא שִׁמְחָה בְּגִלוּת נִקְרָאת הַשְּׁכִינָה שִׁמְחָה.

אָמַר לִיָּה הַשִּׁיב לּוֹ רַבִּי אֲלֵעֶזֶר, וְדָאֵי הָכֵי הוּא וְדָאֵי כֵּן הוּא, דְּכָל זְמַנָּא דְּאִיָּהֵי בְּגִלוּתָא וְשִׁכִּיבַת לְעַפְרָא לֹא אֶקְרִי שִׁמְחָה שְׁכִל זְמַן שֶׁהַשְּׁכִינָה הִיא בְּגִלוּת וְשׁוֹכְבַת לְעַפְרָא, דֵּהֵינְנוּ שִׁירְדָה לְבְרִיאָה לְלִקּוּט וְלְכַרְר הַנְּצִיחוֹת קְדִישִׁין, אוּ אִינְהוּ נִקְרָאת שִׁמְחָה, עַד דְּקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא יִיתֵי לְגַבְהָ וְיִוְקִים לָהּ מִעַפְרָא עַד שֶׁהַקְּב"ה יָבֵא אֵלֶיהָ

פרשת במדבר תשפ"ב

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ד

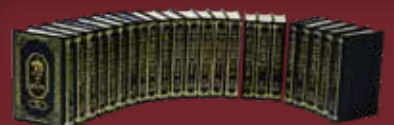
הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט בוס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד הזמנות:

